

«Μαζινώ»

Ἡ ἐπιθεώρηση πού παίζεται στό θέατρο «Ἴντεάλ»

Ἡ ἐπιθεώρηση εἶνε ἓνα θεατρικὸ εἶδος, τὸ κατώτερο θέβαια ὅμως καὶ γι' αὐτὸ τὸ πολυδαπανηρότερο. Μὲ τὸ νὰ εἶνε ὅμως τὸ κατώτερο δὲ σημαίνει πὼς κι' αὐτὸ δὲν ἔχει τὶς δυσκολίες του καὶ δὲν προϋποθέτει ὑπαρξὴ ὠρισμένων προσόντων στοὺς συγγραφεῖς, πού καλλιεργοῦνε τὸ εἶδος αὐτό. Στὴν Εὐρώπῃ ἡ ἐπιθεώρηση εἶνε περισσότερο θέαμα κι' ὀλιγώτερο ἀκρόαμα. Ἐδῶ ἴσαμε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια οἱ κάθε καρδιᾶς ἐπιθεωρησιογράφοι ἐμφανιζόντουσαν μὲ ἀξιώσεις σοβαροῦ συγγραφέα εἶχανε δὲ πάντοτε πρόχειρο τὸ ἀστήριχτο ἐπιχείρημα πὼς τάχα ὁ Ἀριστοφάνης ἦταν ὁ ἐπιθεωρησιογράφος τῆς ἐποχῆς του καὶ πὼς αὐτοὶ δὲν κάνανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ συνεχίζουνε τὸ ἔργο ἐκείνου.

Ἐτσι «ἐν ὀνόματι τῆς Ἀριστοφανεῖου ἐλευθεροστομίας» οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιθεωρησιογράφους μας εἶχανε μεταβάλει τὴ σκηνὴ τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων σὲ κομπρία, ἀπ' ὅπου τὸ κοινὸ ἐτροφοδοτεῖτο μὲ κάθε εἶδους βρώμικα κι' ἀποσυντιθεμένα προχειροκατασκευάσματα. Ἡ ἐπέμβαση τοῦ Κράτους, ἀπόλυτα δικαιολογημένη στὴν περίπτωση αὐτῆ, εἶχε τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματά της. Τὸ ἐπιθεωρησιακὸ θέατρο σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα, ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὰ βλαβερὰ στοιχεῖα πού τὸ λυμαινότουσαν. Γιατὶ ὑπῆρξε ἐποχὴ πού οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀξία καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔργου, δεχόντουσαν ν' ἀνεβάσουν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου τοὺς κάθε χυδαῖο κατασκευάσμα, ἀρκοῦσε ὁ συγγραφέας του νὰ δεχότανε νὰ περιορίσῃ τὰ συγγραφικὰ του δικαιώματα στὸ ἓνα ἢ τὸ πολὺ τὸ δὺο στίς ἑκατόν. Ἡ ἀπογύμνωσις τῆς ἐπιθεώρησης ἀπὸ τὸ σπουδαιότερο καταναλωτικὸ τῆς στοιχεῖο, τὴν κοπρολογία, σὰν συ-

νέπεια εἶχε νὰ συνεφέρῃ τοὺς περισσότερους θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίες καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ ν' ἀντιληφθοῦν πὼς τὸ συμφέρον τοὺς τοὺς ἐπέβαλε ν' ἀναζητήσουν τοὺς συγγραφεῖς τῶν ἔργων πού θ' ἀνεβάζουνε ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ἐξυπνοὺς, τοὺς πιὸ πολιτισμένους, τοὺς πιὸ συγχρονισμένους καὶ τοὺς πιὸ κομφογράφους τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα δὲν ἀργήσανε νὰ δοκιμάσουν ἐπιχειρηματίες, κοινὸ καὶ συγγραφεῖς.

Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἀσφαλῶς ξεχωρίζουνε οἱ συγγραφεῖς τῆς καινούργιας ἐπιθεώρησης «Μαζινώ», πού ἀνεβᾶστηκε τὸ περασμένον Σάββατο στὸ θέατρο «Ἴντεάλ». Τὸ νέο ἐπιθεωρησιακὸ ἔργο τῶν κ.κ. Σπυροπούλου καὶ Παπαδοῦκα μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Γιαννίδη, θέβαια δὲν σπινθηρίζει ἀπὸ πνεῦμα καὶ σάτυρα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του ἴσαμε τὸ τέλος του. Ὅμως ἔχει σκηνὲς πού καὶ βλέπονται καὶ ἀκούονται καὶ ἐκτελοῦνται εὐχάριστα, ἂν καὶ τὸ ὅλο ἔργο δὲν ἔχει τὴν πρωτοτυπία πού χαρακτηρίζει τὴν προηγούμενη ἐργασία τῶν ἐκλεκτῶν συγγραφέων. Ὅμως γενικὰ ὁ ἀκροατὴς περνᾷ μίαν εὐχάριστη βραδυὰ, πού γι' αὐτὴν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς ἐργάστηκαν μ' ἀπόλυτη εὐσυνειδησία καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἔχοντας στὴν πρώτη γραμμὴ τὶς δίδες ἀδελφές Καλουτᾶ καὶ Ρένα Ντόρ καὶ τοὺς κ. κ. Μαυρέα, Μηλιάδη, Μακρῆ, Δούκα κτλ.

Ἡ μουσικὴ τῶν τραγουδιῶν τὸ περισσότερο ἀναμασήματα παλαιῶν γνωστῶν καλῶν μελωδιῶν τοῦ ἴδιου συνθέτη. Οἱ σκηνογραφίαι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ μοντέρνο. Ὅλα ὁμοῦ: Μία πολὺ εὐχάριστη βραδυὰ.

ΠΑΡΣΙΦΑΛ